

Παρθενώνας

Όνειρο

Εφές είδε στον ύπνο του όνειρο μαγεμένο
ξενιτεμένος ποιητής, Ελληνικός ο γόνος.
Πατρίδας μέγας έρωτας φλόγιζε την καρδιά του
και σα μαχαίρι χάραζε την υπνοφαντασιά του!

Είδ' ένα φίδι με φτερά, με τέσσερα κεφάλια,
στο Βράχο της Ακρόπολης, στον Παρθενώνα πάνω.
Τα δύο στην Ανατολή, τ' άλλα τα δυο στη Δύση,
κοιτάζανε κι οι γλώσσες τους στάζαν πικρό φαρμάκι.

Είδε και νέο άνθρωπο τον καλοκαμωμένο
εκεί κοντά να στέκεται, μα κάπως θυμωμένο.
Με το σπαθί στο χέρι του, με περικεφαλαία,
έμοιαζε με τον Περικλή για με τον Αχιλλέα;

Και μια φωνή που έβγαινε από θεάς το στόμα,
σαν της Προμάχου Αθηνάς, το νέο παροτρύνει,
να κάμει χρήση του σπαθιού, να κόψει τα κεφάλια
του βδελυρού του σερπετού, που το Ναό λερώνει.

Λόγια καλά ξεστόμισαν ο νέος με τη νέα,
στο Βράχο της Ακρόπολης στην υπνοφαντασιά του.
Τα πήρε το ποιητικό τ' αφτί για να τα κάμει
τραγούδι νέο νοσταλγών, Ελλήνων μοιρολόγι:

“Τι να 'χει τάχα κι ο Ναός, ο πολυπαινεμένος,
και στέκει τόσο σκυθρωπός και τόσο λυπημένος;
Μην είν' τα μάρμαρα πολλά, βαριά τα γήρατά του,
που του πλακώνουν την καρδιά, σκοτίζουν τη ματιά του;”

“Δεν είν' τα μάρμαρα πολλά, βαριά τα γήρατά του,
άλλες τον βρήκαν συμφορές, πλακώνουν την καρδιά του.
Θα σου τις πω με τη σειρά, μα πρώτα πες ν' ακούσω,
από το στόμα σου, καλέ, μνημόσυνο το πρώτο!”

Περικλής

“Κατοικητήριο καλό της Αθηνάς Παλλάδος
κάποτε ήταν ο Ναός, στολίδι της Αθήνας!
Στο Βράχο της Ακρόπολης στεκόταν και φαινόταν
στέφανος νίκης ποθητής στ' αθλητικό κεφάλι.

Με τη δική μου συμβουλή ο Δήμος Αθηναίων
τις τέχνες επιστράτευσε Ικτίνου και Φειδία,

τα μάρμαρα τα πάρια και της καλής Πεντέλης,
και κάμαν θαύμα το Ναό για θαυμασμό του κόσμου!
Στην Αθηνά, την Πρόμαχο, το νικητήριο δώρο,
απ' τα πολλά τα λάφυρα των Περσικών Πολέμων,
που την Αθήνα δόξασαν, μαζί με την Ελλάδα,
σε Μαραθώνα, Πλαταιές, πάνω στις Θερμοπύλες.

Και πιο κοντύτερα εδώ, στη νήσο Σαλαμίνα.
Όλο το Πανελλήνιο, Ναέ, σε καμαρώνει!
Ο Ξέρξης, αν θα σ' έβλεπε, θα πήγαινε να σκάσει
απ' το κακό του το πολύ, τη ζήλια τη μεγάλη.

Εκείνος την Ακρόπολη στάχτη την είχε κάμει,
μα συ, Ναέ, την έκαμες Ελευθερίας θρόνο!
Της δόξας καταφύγιο, στήριγμα της Ελλάδος,
φως εκ φωτός αληθινού, της Αθηνάς Παρθένου!

Πολλές χαρές δοκίμασα στο μάκρος της ζωής μου,
μα μεγαλύτερη χαρά δεν είχα από κείνη,
να στέκομαι να σε θωρώ, καθώς Θεός τον κόσμο.
Ζήτω, να λέω, στη Λευτεριά, θάνατο, στους Βαρβάρους!

Γνώριζα πως και του Ναού χρόνος ο πανδαμάτωρ
θα την αλλάξει τη μορφή στο διάβα των αιώνων.
Σε τέτοια δεν περίμενα να τον ιδώ κατάντια.
Πες, Αθηνά, τον πόνο του, ν' ακούσω και να κλάψω!"

Ο Βράχος σα να σείστηκε, του φάνηκε, και βγήκε
από το βάθος μια φωνή γλυκιά, σα μελωδία.
Σαν το κελάηδημα πουλιού, σαν του βοσκού σουραύλι,
μα γνωστική και φρόνιμη, σαν τα σοφά τα λόγια.

Αθηνά

"Αχ, Περικλή, θα σου τα πω (κι ο ποιητής ν' ακούσει),
τον πόνο και τα βάσανα του πάγκαλου Ναού μας!
Για μένα συ κι η Πόλη μου, η γελαστή Αθήνα,
τον κτίσατε τέτοιο Ναό, με μάρμαρο Πεντέλης.

Ολόλαμπρος μας έλαμπε, σαν ήλιος της Ελλάδος!
Και η καρδιά μου χάρηκε, σαν την καρδιά του Δία,
που παίζει με τον κεραυνό, καθώς παιδί με τόπι.
Όλα τα βλέπει καθαρά τα έργα των ανθρώπων.

Για όλα έχει σχέδιο, για Κείνον τρεις αιώνες
είναι σα γρήγορες στιγμές, που φεύγουν και πετάνε.
Για τους θνητούς αβάστακτο το πέρασμα του Χρόνου,

κι όμως δεν έχει νόημα στο νου των αθανάτων.

Το άγαλμά μου βάλατε στη μέση του Ναού μας,
με δόρυ πιο ψηλότερο κι από την κεφαλή μου!
Το στόλιζε περίτρανη μια περικεφαλαία.
Αιγίδα θεία κάλυπτε παρθενικό το στήθος.

Εκεί, λοιπόν, κρατήθηκε καλά δέκα αιώνες.
Καύχημα για τους Έλληνες, πετράιδι της Αθήνας.
Αθάνατος σαν τους Θεούς, που Έλληνες λατρεύαν.
Ήτανε στέρεος Ναός, στο Βράχο βασισμένος!

Τον ιερό, τον ξηκουστό, Αθήνας θείο Βράχο,
που κέρδισα με το σπαθί, σαν αθλητής αγώνων,
από τον άλλο το Θεό, τον θείο Ποσειδώνα,
όταν τη μάχη έχασε τρανής Θεομαχίας!

Όσπου μια μέρα θλιβερή, μια αποφράδα μέρα,
(κατά το θείο σχέδιο και τις βουλές Υψίστου),
είδα να φτάνει στο Ναό ένα κορίτσι ξένο,
ξενιτεμένο και δειλό, μικρό και φοβισμένο.

Μαρία, τη φωνάζανε κι έκανε την “παρθένα,”
αλλά κρατούσε κι ένα γιο σφιχτά στην αγκαλιά της.
Εβραιοπούλα φαίνονταν από το ντύσιμό της,
διωγμένη απ’ την Ανατολή πήγαινε για τη Δύση.

Από τα μαύρα μάτια της δάκρυα ξεπηδούσαν
και λάμπανε, σαν τις χοντρές κεχριμπαρένιες χάντρες.
Στάθηκε δω στο Βράχο μου λίγο να ξαποστάσει,
τη δέχτηκα, σαν αδερφή, μητέρα και παρθένα!

Και για να κρύψει τη ντροπή, τόλμησε να καλέσει
θεότοκο το γιόκα της, “Σωτήρα” του λαού της.
Μα, των Εβραίων ο Θεός, ο Γιεχωβάς ο δόλιος,
ούτε παιδιά, ούτε σκυλιά, ούτε γυναίκες έχει!

Και η κοπέλα ζήτησε άσυλο στην Ελλάδα,
όπου θεοί θεόρατοι κόρες θνητές βατεύουν,
καθώς βαρβάτα τ’ άλογα των χωρικών γαιδάρες
και βγαίνουνε τα δυνατά μουλάρια από δαύτες!

Μπορούσα κάλλιστα, μαθές, το δόρυ να σηκώσω

και να κεντήσω, σαν πανί, Μητέρα και το γιο της.
Μ' άλλο κεραύνιος Θεός έβαλε με το νου του.
Λίγο να παίξει ήθελε με τους θνητούς ανθρώπους.

Πρώτα, το πλήθος των θεών τρίγωνο να το κάμει,
τις τρεις γωνίες, ύστερα, στο κέντρο να τις φέρει,
και ξαφνικά, με μια πνοή, το κέντρο να το σβήσει,
χωρίς θεούς και δαίμονες θνητούς να τους αφήσει!

Μόνο για λίγο, βέβαια. Δεν δύναται το πλήθος,
σαν το φιλόσοφο να ζει, χωρίς δαιμόνιο φόβο.
Κι όταν περάσει ο καιρός και ο τροχός γυρίσει,
πάλι, Μεγαλοδύναμος, απ' την αρχή θ' αρχίσει.

Τούτη, λοιπόν, η συμφορά μας έπληξε πρωτίστως.
Στο θρόνο μου θρονιάστηκε Μαρία, σαν "Παρθένα,"
σαν την Αρχόντισσα Κυρά και του Θεού Μητέρα!
Ώσπου Μωάμεθ κήρυξε Θεό τον Μισογύνη!

Ο Τούρκος ο κατακτητής κι Αγαρηνός δερβίσης
τη Μαριάμ τη διώξανε με το Μονογενή της.
Τράβηξαν κατά το Βορρά, που βαρβαροκρατείται,
Φοίβου το φως δε διαπερνά τα βορινά σκοτάδια.

Κάμανε την Ακρόπολη, το κάλλος του Ναού μας,
στάβλο για τα μουλάρια τους, πυριτιδαποθήκη!
Κακό σημάδι, Περικλή, για τα κακά που φτάνουν,
από τρελή Ανατολή και βάρβαρη μια Δύση.

Ο Παπικός ο Βένετος τον Τούρκο πολεμώντας,
για της Ελλάδας το κορμί, σαν της καλής Ελένης,
βάζει φωτιά με κανονιά και πυρ στην αποθήκη!
Κομματιασμένος ο Ναός, μα στέκονταν ακόμα.

Κάτι από το κάλλος του και το γλυκό το φως του
έφεγγε, ως τη μέρα που έμπορος Προτεστάντης,
διαβολεμένος πράκτορας, Εγγλέζος ο πανούργος,
τα λείψανα τα όρθια γκρέμισε και τα πήρε.

Και τα πηγαίνει στο Βορρά, με δόλιο φερμάνι,
εκεί για να μουχλιάζουνε χωρίς αχτίνες ήλιου.
Αχ, Περικλή, σε κούρασα με τέτοιες ιστορίες,
λυπητερές είναι πολύ, μα πάψε πια το κλάμα!

Μπορείς, μαθές, αφού κρατάς στη ζώνη το σπαθί σου,

να το τραβήξεις και μαζί σύρριζα να τις κόψεις,
τις τέσσερις τις κεφαλές, Δράκου καταραμένου,
που το Ναό μαγάρισε στο Βράχο βλαστημώντας!

Να καθαρίσεις το Ναό, μαζί με την Ελλάδα,
απ' όλα τούτα τα κακά, τα πολυχρονισμένα,
κατά το σχέδιο Πατρός, του Δία του Κυρίου.
Αλλά μπορεί μη χρειαστεί δραστήρια μια λύση.

Είναι γραμμένο και θα 'ρθει μια μέρα να ξυπνήσει
ο περιούσιος λαός, το Γένος των Ελλήνων,
το διάσπαρτο στα πέρατα της Οικουμένης όλης,
όπως το σπέρμα του Πατρός, τα μέλη Διονύσου!

Πήραν τα μάτια φύγανε, σαν τα πουλιά τ' ανέμου,
σαν τους Ολύμπιους Θεούς, τους καταδιωγμένους.
Ναι, των Ελλήνων οι καρποί διάσπαρτοι μετανάστες,
σε ξένα μέρη περπατάν, πλοκάμια νέα πλέκουν.

Θα συναχτούν ξανά εδώ, στη μήτρα της Ελλάδος,
σαν ένας σπόρος δυνατός να γονιμοποιήσουν
το έδαφος, και στον γερό Ακρόπολης το Βράχο
νέος Ναός θα γεννηθεί, της Αθηνάς Παλλάδος!

Αντί σα διακονιάρηδες, επαίτες του Εργίνου,
πρώτα τους πατριούς Θεούς Έλληνες θα ζητήσουν.
Θα τους καλωσορίσουνε, σαν τους ξενιτεμένους,
τους θείους που γυρίσανε από τα μαύρα ξένα.

Και οι Θεοί, σαν Άρχοντες με αρχοντιά περίσσια,
στο μέλλον θα καταδεχτούν πάλι να κατοικήσουν
στις κορυφές του Όλυμπου, του Παρνασσού τα πλάγια.
Ολύμπιο φως θα σκορπιστεί και πάλι στην Ελλάδα!

Και της Αθήνας της καλής οι πιο καλές οι μέρες
ίσως δεν είναι παρελθόν, όπως το ψιθυρίζουν
του Γιεχωβά τα θηλυκά, οι τρεις Φαρμακομύτες.
Εμπρός είναι στους Έλληνες, τους τρεις ευλογημένους!

Πολλά κλωθογυρίσματα, σαν μέγας Αχελώος,
έχει κι ο Χρόνος, Περικλή. Μη σε παραξενέψει,
αν κάποια μέρα ξαναδείς, σε τούτα θεία μέρη,
Σωκράτη με το Σοφοκλή και Πλάτωνα το Νέο!

Σώπασε τώρα, γιόκα μου, και μην πολυδακρύζεις,
πάλι με χρόνια, με καιρούς, πάλι δικά μας είναι.

Τ' αποψινό μας όραμα θα το επαληθεύσει
η δύναμη του κεραυνού, της αστραπής η λάμψη!"

Ποιητής

Κρότος βαρύς τον ξύπνησε απ' το βαθύ τον ύπνο,
τον πικραμένο ποιητή και μαθητή τ' Ομήρου.
Τον κεραυνό τον άκουσε, την αστραπή την είδε,
σημαδιακό το όνειρο, στον καθαρό το νου του!

Πήρε μολύβι και χαρτί στο χέρι για να γράψει,
μήπως ο πόνος της καρδιάς για λίγο μόνο πάψει,
τούτο καλό το ποίημα, προτού καιρός το σβήσει,
το θέλημα της Αθηνάς να το αθανάτισει!

“Ο Περικλής κι η Αθηνά, σαν εραστών ζευγάρι,
γύρισαν στην Ακρόπολη με γελαστό φεγγάρι!
Σαν Οδυσσέας ναυαγός και θαλασσοδαρμένος,
στέκεται τώρα κι ο Ναός, ο χιλιομπαλωμένος.

Του χρόνου τα γυρίσματα, σαν τ' αργαλειού το νήμα,
κι ό,τι γεννιέται αθάνατο, δεν μπαίνει μες στο μνήμα!
Ξαναγεννιέται χαρωπό, σαν Έρωτα παιδάκι,
σαν κορασιάς το κέντημα, πλεγμένο με μεράκι.

Ο ποιητής και τ' όνειρο, σα να το είχε ταίρι,
στο Βράχο περπατούσανε, πιασμένοι χέρι-χέρι!
Απόψ' είδε στον ύπνο του όνειρο, νέος πόνος,
ξενιτεμένος ποιητής, Ελληνικός ο γόνος.

Μαύρο πουλάκι λάλησε, κακό μαντάτο φέρνει,
να πείτε, στην Αγάπη του, να μην τον περιμένει!
Ζεστό ψωμί μη ζυμωθεί, γλυκό κρασί μη στάξει,
το στρώμα που θα κοιμηθεί, μη στολιστεί με τάξη.

Κι άλλο πουλάκι λάλησε, καλό μαντάτο φέρνει,
να πείτε, στην Αγάπη του, για να τον περιμένει!
Ζεστό ψωμί να ζυμωθεί, γλυκό κρασί να στάξει.
το στρώμα που θα κοιμηθεί, να στολιστεί με τάξη.

Διασποράς η λεβεντιά με της Πατρίδας κάλλος
θα σμίξουν για να κάμουνε τη δόξα της Ελλάδος.
Του σώματος η δύναμη, του πνεύματος η γνώση,
ζευγάρι θα γενεί ξανά, Πατρίδα για να σώσει.

Νέα γενιά θα γεννηθεί, σε νέα μία Πλάση,
αθλητική κι εργατική, πανέτοιμη για δράση.

Και στις Αθήνας την Κυρά ύμνο καλό θα πούμε,
όταν Διόνυσου πιτό με το καδί θα πιούμε!”

Χαιρετισμός

“Χαίρε, τρισεύγενη Θεά, του Δία θυγατέρα!
Χαίρε, σοφίας η Κυρά, ανδρείας η Μητέρα!
Ξύπνα, καλή Παρθένα μας, άλλο πια μην κοιμάσαι.
Ευλόγησε τα έργα μας κι Ευλογημένη να ’σαι!

Άπλωσε τα χεράκια σου κι αγνάντεψε τη χώρα,
Ομηρικά ποιήματα, σοφίας θεία δώρα,
κείτονται τώρα καταγής, σαν παραπεταμένα,
από ανθρώπους πονηρούς είναι λησμονημένα.

Άνοιξε τα ματάκια σου, να δεις, να το κατέχεις,
ερείπωμένος ο Ναός! Κυρά, πώς το αντέχεις;
Ερείπια και λείψανα Έρωσ δεν τα χαϊδεύει,
μαύρου Θανάτου η θωριά τη χώρα διαφεντεύει.

Παράκληση τα χείλια μας, Θεά, θα κάνουν πάλι,
κι όλοι μαζί θα ψάλλουμε θείας Σοφίας κάλλη.
Χαίρε, Παρθένα τολμηρή, το θεϊκό βλαστάρι,
άπλωσε το χεράκι Σου τον πόνο μας να πάρει!

Ελεύθερος, σαν το πουλί, ο Νους πια να πετάξει
από κορφή σε κορυφή, νέα να βάλει τάξη.
Φως εκ φωτός αληθινού, πηγή Σοφίας νέας,
ισόκαλης κι εφάμιλλης της άλλης Αθηναίας.

Αταίριαστος ο κόσμος μας με τη Φιλοσοφία.
Ανέτοιμος, αγύμναστος, σκοτάδι, φλυαρία!
Ως πρόδρομος η Ποίηση θα της προετοιμάσει
το δρόμο, που θα πορευτεί κόσμο να διαπλάσει.

Το τέρας του Φανατισμού θνητούς τους τυραννάει,
με θράσος τους τρομοκρατεί και μύθους τους πουλάει
για το Θεό, την Κόλαση, της Κρίσεως τη μέρα,
για εκλεκτούς και άπιστους, πίστης τυφλής φοβέρα!

Απόλλων, με την Αθηνά μαζί, να ζωντανέψει!
Νέους σοφούς, ατάραχους, Ελλάς ξανά να θρέψει.
Αθλητικά τα νιάτα της να κατεβούν στο στίβο,

δόξα για την πατρίδα τους, τιμή και για το Φοίβο!

Φιλοσοφίας εραστές, κάμε τους να καθίσουν
στα πετρωτά πεζούλια σου, Φύση να μελετήσουν.
Ωσάν φρουρός εσύ, Κυρά, τα στήθη σου προτάσεις,
τις Θερμοπύλες της Φυλής αρρενωπά φυλάσσεις!

Κι όταν ο Δίας όρισε για να παρθεί η Πόλη,
η προσταγή του θέρισε το στήθος Σου σα βόλι.
Την Άσσο σκότος τύλιξε και την καλή την Τροία,
το δόρυ σου παράτησες, στο θρόνο Αναρχία!

Σε μια Ολύμπου ρεματιά, σε Παρνασσού το σπήλιο,
έκρυψες τη Σοφία σου, που χαίρεται τον ήλιο.
Έχει καιρός γυρίσματα για γέλιο και για κλάμα,
αναποδογυρίσματα, λύπες, χαρές, αντάμα!

Χρόνια πολλά περάσανε και οι καιροί αλλάζουν,
τα μάτια που Σε βλέπουνε τώρα αναστενάζουν.
Ύμνο καλό θα ψάλλουμε, πάλι για Σε, Θεά μας,
παρθενική, πολεμική, γενναία Αθηνά μας!

Έλα και βάλε τη στολή, καθώς οι πολεμάρχοι,
που τ' άρματά τους ζώνονται να κατεβούν στη μάχη.
Το δόρυ κάτω άφησε, πιάσε το καλαμάρι,
πάρε μολύβι και χαρτί και γράψε μας με χάρη.

Τα γράμματα τα φρόνημα, τον κόσμο να φωτίσεις,
Ελληνική την Αρετή, μήπως την αναστήσεις!
Σοφίας φως για να χυθεί και μες από το μνήμα,
ωσάν τον ήλιο το λαμπρό τον Θεριστή το μήνα.

Ερωτικά, σαν άνθρωποι, να ζουν και στα θρανία
ειρηνικά να μελετούν θεία Φιλοσοφία!
Ουράνιο φωτάναμμα, της Γης το περιβόλι,
επιμελώς να θεωρούν, να τα θαυμάζουν όλοι.

Ευλογημένο της Ζωής το μέγα το ζωνάρι,
Έρωτας με το Θάνατο τ' αχώριστο ζευγάρι!
Γυρίζει κύκλος η Ζωή, παντού κύκλος ορίζει,
Έρωτας νιος φιλονικεί, Θάνατο φοβερίζει.

Έρωτας με το Θάνατο, σα Διγενής με Χάρο,
παλεύουνε για τη Ζωή: "Ποιόν απ' τους δυο να πάρω;"
Τον Έρωτα προτίμησε, θα γίνουν ζευγαράκι

και θα χορεύουνε μαζί τσάμικο και συρτάκι!

Και φιλοσόφου νέος Νους θα λάμψει στους αιώνες,
σαν αθλητής ο νικητής σε γυμνικούς αγώνες.
Όπου γυμνάζουν τα κορμιά, τα φρένα, τους μυώνες
και λάμπουν σαν αγάλματα και νέοι Παρθενώνες!

Ελλάδας νέας δόξες νιες από Θεούς κι ανθρώπους,
αντίδωρα σε αθλητές για τους καλούς τους κόπους.
Νέα τιμή στην Αθηνάς την καθαρή Σοφία,
αθλήτριας δυναμικής στήθος με πανοπλία!”

X. K. E.

Parthenon

Dream

Last night in his sleep, he saw a haunting dream,
The new Hellenic poet, the heartsick expatriate.
Love for the mother country set his heart alight,
And sliced into his dream, like a sharpened knife!

He saw a winged snake; a four-headed dragon,
On the Acropolis Rock, inside the Parthenon.
Two heads were looking East, the other two to the West,
Poison dripped from their tongues as they writhed in their nest

He saw also a well-shaped young man nearby,
Standing tall, resplendent with his shiny sword and helmet.
He seemed full of passion and a little bit angry,
Resembling great Pericles or the godlike Achilles.

He heard a heavenly voice as if from a goddess' mouth,
Perhaps that of Athena the warrior, inciting the youth
To make use of his deadly sword and sever the heads
Of the terrible snake that was desecrating her Temple.

And a few good words the goddess and warrior exchanged,
Right there on the Acropolis' Rock deep inside his dream.
His soft poetic ear carefully caught the divine voices
And wove them into a song for the people of Hellas:

“What is the matter with our long-suffering Temple?
Why does it stand in such sad and inglorious rubble?
Perhaps both its marbles and its years have become heavy,
They weigh down its heart and dim its gaze; once steady”

“But the marbles are neither many, nor the years weighty,
For this Temple has survived even greater calamities.
I will recite them all in order, but first I want to hear
From your mouth, the stories you remember, my dear!”

Pericles

“As a stately palace for our Pallas Athena
Stood the Temple once, the jewel of the city!
It adorned the Acropolis, sparking in the sun,
Proudly, as an athlete wears the crown he has won!

Following my advice, the people of Athens
Mobilized the arts of Ictinus and Pheidias,

And, using the marbles of Penteli and Paros,
They created this temple, wonder of the world!

It was given to our goddess, as victory gift
From spoils of our war against the mighty Persians,
Battles that brought glory to Athens and all Greece,
At Marathon, Thermopylae, and at Plataias,

And here, closer to home, on Salamis island.
Dear Temple, all Hellenes, look on you with pride!
And if Xerxes, the Persian King, ever saw you shine,
His soul would swell and burst from envy and spite!

Wars reduced our city down to ash and stone,
But Temple, you restored it to sweet Freedom's throne!
A preserve of true Greek glory, all the people to inspire,
The shining light of truth, beaming from Athena's eyes!

In my lengthy life, I have known many delights,
But no joy has been greater than the shining sight,
Of our Temple stating to Zeus and his kingdom
"Death to Barbarians! Long live sweet freedom!"

I knew deep in my heart that all-devouring time
Might take from our Temple a bit of shape and shine.
But I never thought I'd see it in such disrepair.
So tell me, Athena, what happened all these years!"

The great rock seemed to move and out from it there came
A soft melodic voice, clear but also faint.
Like a shepherd's flute, or a bird's sweet song,
But sensible and sure, true words of Wisdom!

Athena

"Ah, Pericles, I will tell you (and let the poet listen)
About the pain and perils of our beloved Temple!
For me, smiling Athena, you and the city's rabble,
Built this gorgeous Temple out of Pentelic marble.

Full of light it shone, like the bright Sun of Hellas,
And my heart rejoiced, like that of my father, Zeus,
So strong he plays with lightning, like a child with toys!
He sees all the good you do, men and women, girls and boys.

And he has a plan for everything; for him even eons

Pass like fleeting moments that come then fly away.
I know the passage of Time is unbearable for mortals,
But it's meaningless to us for whom life is eternal!

In the middle of the Temple you placed my fearsome statue,
With a spear reaching higher even than my divine head,
Which was protected and adorned with a shining helmet,
While the Aegis safely covered my truly virgin chest.

There the Temple stood for ten eons without motion,
A glory to the Greeks and an ornament for Athens.
It seemed just as immortal as the Hellenic gods,
A stable marble building built on sturdy rock.

The holy rock of glory is Athena's sacred place
Won with skill and effort, like an athlete wins a race,
In contest with another God, my good uncle, Poseidon,
Who lost that theomachy to this immortal maiden!

Everything went well until that sad and fateful day,
When, as it was planned in my father Zeus' way,
I sighted a foreign girl coming toward the Temple,
Like a fearful refugee: timid, small, and simple.

She was called Maria, and she claimed to be virgin,
Even though, in her arms, she held a tiny baby.
She looked like a Jewish girl, at least from her dress,
Chased out of the East she now was heading West.

From her deep dark eyes, tears were streaming down,
And they gleamed like the beads that decorate a gown.
She paused nearby the Temple to drink a bit of water,
And I welcomed like a sister, this so-called virgin mother!

To cover up her shame, she dared to call her son
The Jew's divine "savior" their new chosen one!
But devious Jehova, the only Hebrew God,
Has no wives or children; not even a pet dog!

So Maria sought an asylum here in sunny Hellas,
Where Gods are known to couple even with mortals,
Like the wild donkeys who mount good mares in heat,
Such unions make strong mules to plow great fields of wheat!

I could, of course, have taken hold of my tall spear,
And put them both to death, along with all their fear.

But the thunder loving God had other ideas.
He wished to play a little with his mortal peoples.

First, he decided to transform the many gods
Into a group of three with one center—very odd,
Then, with just one breath, he blew out that center light
Leaving neither gods nor demons for the mortals' plight!

Only for a moment, of course. The many just cannot
Live like the philosophers, without the fear of gods.
And so, as the wheels of time constantly turn,
The omnipotent God would start his reign again.

Well, that was our first unfortunate mistake,
That sweet “virgin” Mary was next the throne to take!
She posed as Athens' Lady and Mother of the Savior,
Until Mohammed's woman-hating god tried to take over!

The pillaging Turks and the Arabian Dervishes,
Chased poor Miriam and her Son to the bushes.
Slowly they moved towards the barbarized North,
Where the Sun's bright rays never burst forth.

The Turks made Acropolis a stable for the mules,
And filled up our temple with explosive fuel!
It was a bad omen of the evils, dear Pericles,
To come from barbarians, both west and east.

Catholic Venetians fighting with Muslim Turks,
Over the body of Hellas, as if it were Helen's,
Exploded the powder store with a cannon ball!
They tore the Temple to pieces, but it still stands tall!

It kept its ethereal beauty; its ability to enchant,
Until it was assaulted by a protestant merchant,
A devilish cunning man, a brutish British knave
Pulled down the standing pieces and shipped them away.

He took them far to the North, in his devious way,
And there without the sun, they molded and decayed!
Ah, Pericles, I know these stories make you teary,
They break your heart, but you must not become weary!

You can, if you try, unsheathe that sword you hold,
And kill this evil dragon, with one mighty blow,
The multi-headed dragon, the terrible monster,

That has defiled our Temple and rock with its dirt!

Thus, you could cleanse the Temple and Hellas,
From all the accumulated debris of times past,
In accordance with the father Zeus' secret plan.
But perhaps so drastic act will not be necessary.

It is written and surely will come a happy day,
When the God-loved people of sunny Hellas,
Dispersed for so long all over the vast globe,
Like the members of Dionysus, will wake up!

Like migratory birds, the Greeks took wing,
They run away, like their prosecuted Gods.
Now, the fruits of Greece became emigrant,
They walk sadly in strange lands and plan.

But one day they will gather in the womb
Of Hellas, like a powerful fertile sperm,
To fertilize the Greek soil once again,
And to rebuild the Parthenon on the rock!

Instead of going round the rest of Europe,
Begging for the stolen Elgin Marbles,
First they will seek their Greek Gods,
Welcoming them back like friends.

And the Gods gently, like Hellenic Lords,
Will condescend to return and live again
In Olympic peaks and Parnassian slopes,
Spreading pure light in Hellas once more!

The best days of my beloved Athens surely
Are ahead of us, not over, as it is whispered
By the three hating daughters of Jehova.
They are ahead of the thrice blessed Hellenes!

Time has many turns, like river Achelous,
So it should come as a surprise to you,
If one day you see in this blessed land
A new Socrates or Sophocles and Plato!

Stop now crying and shedding tears, my son,
The past glories that we lost will be ours again.
Your present dream will be verified divinely
By the power of thunder and the flash of light!

Poet

A big boom woke the poet up from his deep sleep,
This suffering man and a faithful pupil of Homer.
The thunder he heard and saw the clear lightening.
In his clear mind this dream was truly significant!

He took a pen and paper and sat down to write
This good divine sign to calm his burning heart,
To turn Athena's wish into a Hellenic poem,
And to immortalize it for the sake of posterity!

"Athena and Pericles, like two lovers, returned
To the rock of Acropolis under a smiling moon.
The Temple stood there with a thousand scars,
Like Homeric Odysseus sea tossed and naked!

The twists and turns of time, like the threads
Of a loom, nothing immortal can taste a tomb,
It is born again joyfully, like a child of Eros,
Like a young girl's embroidery, a wedding gift!

And the poet with his dream, like two lovers
Holding hands, walked on the Acropolis' rock!
In his sleep again, he saw another ominous dream,
A new pain for the fugitive poet with Hellenic roots.

A little black bird sang, certainly not a good omen,
Sending a message to his love at home not to wait,
Warm bread should not be baked and wine served,
The bed for a guest should not be made with care!

Then another bird started singing a different song,
Sending a new message to his love to wait for him,
To bake fresh bread in oven and serve sweet wine,
And the guest's bed to be made with great care!

Diasporas' the youth and the beauties of Hellas
Shall mate again to beget the new Hellenic glories!
The power of the body and the wisdom of head
Shall be united again working together for Greece.

A new generation of Hellenes will be born,
Athletic, energetic, and ready for their task.
A hymn to the Athena, the Lady of Athens,
They will sing, as Dionysus inspires them!"

Hymn

Hail, most noble Goddess, Daughter of Zeus!
Hail, Lady of wisdom, hail Mother of bravery!
Wake up, good Virgin, you had enough of sleep!
Bless our works and may you always be blessed!

Extend your divine hand and bless the Land!
Look, Homer's poems and other divine gifts
Are thrown down now, deemed unworthy by
Wicked men, drowned in their forgetfulness.

Keep your eyes open so you can see clearly,
The Temple is in ruins, an unbearable sight!
Eros cannot caress these ruins and skeletons,
The shadow of Death is all over them now!

An entreat to you, Goddess, our lips will sing,
A praise from us all to your divine wisdom.
Hail to you, daring Virgin, Zeus' offspring,
Extend your mighty hand to lift up our pain!

Free, like a bird of prey, may the Mind fly
Again, from peek to peek and bring order.
Let it there be, a light from that true light,
A source of new wisdom similar to the old.

Our world is out of sync with Philosophy,
Without preparation, skill, a sear nonsense!
Poetry, like a forerunner, prepares the way
For your wisdom to follow to reform life!

Mortals are terrorized by a hideous monster,
Fanaticism, that sells them many silly myths,
About God, Hell, the fearful Day of Judgment,
About the elect, the infidels and such tall-tales!

May Apollo, together with Athena, rise again!
May Hellas again give birth to philosophers!
May its athletic youth enter the new gymnasias
To bring honor to Hellas and glory to Phoebus!

Make them true lovers of Hellenic wisdom!
Make them concentrate in studying Nature.
Like a guard, Goddess, you guard the borders
Bravely, the Thermopylae of the eternal light!

And when father Zeus nodded for Polis' fall,
His decree pierced your chest, like an arrow!
Deep darkness covered both Assos and Troy,
You put down your spear, anarchy then ruled!

Your light loving wisdom was hid then,
In Olympus's ravine or in Parnassus' cave.
But time has many turns for laughter and tears,
For it mixes in a melting pot joys and sorrows.

Years passed by, and the seasons have changed,
The eyes of those who think of you now sigh.
They will sing for you more praise, Athena,
Virgin warrior Goddess, Prostate of Athens!

Come now, put on the armor like a leader,
Who takes up his weapon to enter the battle.
You may leave aside your spear, but take up
Pen and paper to write down for us kindly,

Letters of ancient wisdom to enlighten us.
Attempt to resurrect the old Hellenic virtue.
May the light of wisdom, like the Sun's light
In the month of June, shine in all the Earth.

May mortals live, like men, erotically again,
Peacefully engaged in studies of philosophy.
May they contemplate the garden of Earth
And the Sky above with wonder and aw!

Blessed be the Life's all-encompassing belt,
With Eros and Death, the inseparable couple!
Life moves in cycles, the Cycle rules supreme,
As youthful Eros challenges the elderly Death!

Like Akritas and Charon, Eros and Thanatos
Will struggle for Life, the choice is hers.
She chose Eros to pair with like a lover,
And dance demotic dances and syrtaki!

At the end a philosophic mind will shine again,
Like an athletic winner in Olympic Games,
Where they train the bodied and the minds,
Gleaming like marble statues of Parthenon!

To New Hellas new glories will come again,
From men and Gods alike, rewards to athletes!A new honor too for Athena's pure wisdom,
Most powerful panoply for her divine breast!

A. M. A.